

Dünyayı ahirete tercih etmek

İslâm denilince akla, iki cihan; ahirette saadet-i ebediyye, dünyada barış, huzur, adalet, hak, hukuk ve hakikî medeniyet, yani dünya saadeti gelir.

İslâmiyetin neşv ü nema olması için evvelâ ferdlerin Kur'ân'a, sünnete ve ahirzamanda ikisinden mülhem Risale-i Nur'a ittiba etmesiyle olur. Şurasını alayım, burasını keseyim denildiğinde bir manzume olan dini, kendi nefsimize uyarlamış oluruz ki bu da geçmiş kavimlerde olduğu gibi Rububiyeti istememek ya da bil-mânâ kısmen kabul etmemek olur.

Din bir bütündür kabul etmek, indiği gibi orijinalitesine hanel getirmeden teslim olmak demektir. Yoksa işine gelen kısmını almak, gelmeyen almamak "dini bütün" Müslüman tanımına uymaz.

Elbetteki dinin tamamına ve marziyyat-ı İlâhiye'ye vâkıf olmak herkese nasib olamayabilir. Ancak yapamadığımız veya gücümüzün yetmediği emirlere inkiyad etmek ve ala-r-r'esi- ve-l ayn (baş göz üstüne) demek, kalben dahi muhalefet etmemek gerektir.

Her zamanın bir hükmü vardır. Her zaman bir imtihan kapısında beklerken, o devirde veya o ömrün her mertebesinde ince eleklerden geçip; tâ ak mı, kara mı olduğumuzu netice versin.

DİN BİR TEKLİFTİR

Peygamberlerin (as) gelmesiyle din teklif edilmiş, mesuliyet ise o tekliften start almıştır. Bu maratonda yüzbin elçiye rağmen yoldan çıkılmış, inkâr karanlıklarına sapılmış olması dünya menfaatlerine sarılmaktan şeriatlara ya soğuk durulmuş ya da karşı gelinmiştir. Hatta bir kısım ruhbanlar dininde taassub etse bile o dininin nefesine ağır gelen kısımlarını tayyettiğinden tahrifatçı bir dindar olur.

Geçmiş dinlerde dini tahrif etmekle karşımıza çıkan dünyevileşme, bu günde dilde Müslüman, uygulamada ise dünya menfaatlerine göre kabuller zımnî olarak de.. da.. ama.. fakat eklemeleriyle ya da "Bu zamanda bu olur mu, hangi devirde yaşıyoruz" diyerek sünnete olan biatımız ve "saldırmazlık andlaşmamız" olan salât ü selâmımız havada kalır.

İslâmiyetin gelmesiyle Müslüman olan kavimler, beraberinde getirdiği âdetlerle geldiğinden içine İsrailiyyat karıştırmış, 1000 yıldır birikerek gelen bâtil fikirler ve

bidalarla tezahür etmiştir.

Neden bidalar girmek ister denilse “dünyamıza ve eğlencemize karışma” tehditleriyle, elçi ve memurlara kan kusturulmuştur.

Enamte aleyhim sırrına mazhar olanlar ise rıza-i İlâhî yolunda dünyaya küsmüş kalp ve akıllarıyla baki âleme müteveccih olmuşlar, bir an dahi nazargâh-ı İlâhiden gaflet etmemişlerdir.

Bütün varlığını Allah yolunda harcayan “dünya değmiyor alâka-yı kalbe (..) şu dünya çok gaddardır, mekkârdır. Bir lezzet verse, bin elem takar çektirir. Bir üzüm yedirse, yüz tokat vurur.” (Bediüzzaman), “Dünya benim gözümde bir değer taşıyor” diyen (Hz. Ali) gibi kurbiyet-i İlâhiyeye mazhar olan kahramanların dünya nâmına hiçbir lezzete talip olmaması ve hayatlarını Kur’ân’a ve imana sarfetmesiyle ağırlıklarını dünyada bırakarak âlâ-yı illiyyin mertebelerine yükselmeleri... Bütün sermayesini ise bu dünyanın geçici lezzetlerine harcayan ve Karun’ları, Firavun’ları gölgede bırakan esfel-i safilin derelerine yuvarlanan dünya ehli.

FALUZEC İÇİN AĞLAYAN NEBİ (ASM)

İbnü Abbas (ra) anlatıyor: “Faluzeci ilk işitmem şöyle oldu: “Cebrail (as) Resulullah’a gelip: “Ümmetine yeryüzü açılacak. O zaman onlara dünyalık bol bol akacak. Öylesine akacak ki faluzec bile yiyecekler” dedi. Bunun üzerine Aleyhissalâtu vesselâm: “Faluzec nedir?” diye sormuş, Cebrail aleyhisselâm: “Yağ ve balı karıştırıp yapılan helva” diye açıklamıştır. Resulullah (asm) bu haber karşısında hıçkırma hıçkırma ağlamıştır. (Kütübü Sitte 6948)

(Faluzeç, bugün evlerimizde ve dükkânlarda yapılan binlerce tatlı çeşidinden belki de en basit olanıdır ki bizler şimdi seçicilikte gurmeleri geçmiş, bol fındık, fıstık ve cevizden mamul yiyecekleri yeme yarışındayız)

Mesele yemek içmek değil elbet, şefkat Peygamberini (asm) yaralayan ümmetin içine düşeceği durum ve dünya için dinini rüşvet vereceğini düşündüğü ahirzaman insanına ağlamış olsa gerek.

Evet, bizler dünyevîleşme yüzünden hassasiyetlerimizi kaybedip, yanibaşımızda olanlara bigâne kalıyor, ümmetî, ümmetî diyen bir Peygambere (asm) rağmen nefsi nefsi “ben tok olayım başkası açlıktan ölse bana ne” diyen bir ümmet olma yarışı içinde dinden nasib aldığımızı zanneder olduk.

Yestehibbunel hayatade’d-dünya